

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/89/2025
Identifikačné číslo spisu: 6120374327
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6120374327.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava- mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s. r. o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej D. G.H., narodenej XX. S. XXXX, J., Š. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners s. r. o., Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, IČO: 50 120 000, o zaplatenie 10.923,41 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 12Csp/70/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 2024 sp. zn. 11CoCsp/32/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. júna 2024, č. k. 12Csp/70/2020-255 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“), zamietol žalobu (prvá výroková veta) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáha zaplatenia peňažnej sumy titulom nesplateného zvyšku dlhu žalovanej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. č. 7352383286, uzavretej dňa 19. decembra 2013 medzi žalovanou ako dlžníkom a právnym predchodcom žalobcu (365.bank, a. s.) ako veriteľom.

1.2. Právne posúdiac vec podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 37 ods. 1, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“ alebo „zákon č. č. 483/2001 Z. z.“), súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, a žalobu je z tohto dôvodu nutné zamietnuť.

Žalobca tvrdil a preukázal, že pôvodný žalobca žalovanú listinou s názvom „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 27. decembra 2018 vyzval na uhradenie dlžného záväzku (požiadavky vo výške 1.166,17 eura, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 1.157,17 eura a poplatkov vo výške 9 eur) v lehote 15 dní a upozornil ju, že v prípade neuhradenia je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať úhradu celej požiadavky. Výzva bola žalovanej doručená, avšak neobsahovala informáciu, ku ktorej konkrétnej splátke žalovaná meškala. Neuvedenie takejto konkrétnej splátky spôsobilo, že žalovaná nemohla zistiť, ktoré splátky je potrebné uhradiť na odvrátenie predčasnej splatnosti celého dlhu, pričom táto neurčitost' zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ, ktorú súd skúma z úradnej povinnosti. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že nedošlo k platnému zosplateniu celej úverovej požiadavky. Podmienkou platného postúpenia požiadavky zo spotrebiteľského úveru je podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, aby bola požiadavka splatná. Keďže predčasná splatnosť požiadavky pôvodného žalobcu voči žalovanej nebola platne vyhlásená, nemohol požiadavku platne previesť na žalobcu. Uvedené postúpenie je preto neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. decembra 2024, č. k. 11CoCsp/32/2024-292 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvá výroková veta). Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, konštatujúc vecnú správnosť dôvodov jeho rozhodnutia. V reakcii na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatenie, odvolací súd poukázal na to, že právo veriteľa požadovať zaplatenie celej požiadavky pri omeškaní s niektorou splátkou je viazané na kumulatívne splnenie zákonom stanovených podmienok podľa § 565 OZ, t. j. existenciu omeškania s konkrétnou splátkou, dojednanie možnosti zosplatenia a uplatnenie tohto práva najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, pričom v spotrebiteľských vzťahoch je nevyhnutné zároveň splniť aj osobitné podmienky § 53 ods. 9 OZ, teda uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a predchádzajúce upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, a hoci zákon *expressis verbis* neustanovuje povinnosť uviesť vo výzve konkrétnu splátku, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy vyplývajúcu z jej účelu, ktorým je poskytnúť spotrebiteľovi určitú a zrozumiteľnú informáciu o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní, a pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenie práva na predčasné zosplatenie. Z konštrukcie výzvy v danej veci je zrejmé, že táto neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ - žalovaná v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, v dôsledku čoho nie je vopred možné posúdiť, kedy si žalobca uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti, a preto výzvu zo dňa 27. decembra 2018 nemožno považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 OZ. Neurčitost' tejto výzvy ako jednostranného právneho úkonu spôsobuje jej neplatnosť, a teda ani následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemožno považovať za platné a účinné. Vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne zosplatenie úveru, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení požiadavky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

2.2. V súvislosti so žalobcom namietanými opačnými závermi iných odvolacích súdov a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022, odvolací súd uviedol, že odvolací súd sa v uznesení iba okrajovo vyjadruje k náležitosťiam vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom konštatuje, že zákon veriteľovi neukladá povinnosť uviesť konkrétnu splátku; rozhodnutie sa výlučne týka platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti v kontexte § 39 OZ a nevzťahuje sa na výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ. Súd prvej inštancie posúdil predmetný právny úkon podľa § 37 OZ a dospel k záveru o neurčitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a vyhlásenia mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru; aj

akceptovanie argumentácie žalobkyne, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti nemusí obsahovať označenie splátky, nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o potrebe uvedenia konkrétnej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, a to aj s prihliadnutím na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/197/2022 a 5Cdo/2/2023.

2.3. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že aktívna vecná legitímácia už bola právoplatne vyriešená, odvolací súd v podstatnom poukázal, že otázka, či právo žalobcu, prevedené z pôvodného žalobcu 365. bank, a. s., skutočne prešlo a či na žalobcu prešli všetky hmotnoprávne nároky, patrí do skúmania súdu vo veci samej a nie pri procesnom nástupníctve. Postup súdu prvej inštancie, ktorým pripustil žalobcu do konania, preto nevyklučuje ďalšie skúmanie aktívnej vecnej legitímácie, ktorá preukazuje, že žalobcovi patrí právo, ktoré uplatňuje.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil i trovy dovolacieho konania.

3.1. K namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a zároveň nebola jednotne vyriešená v rozhodovacej praxi. Ide o otázku, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ. V tejto súvislosti poukázal najmä na rozdielnosť právnych názorov prezentovaných v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 a 5Cdo/197/2022.

3.2. Dovolateľ mal za to, že záver odvolacieho súdu, podľa ktorého je zosplatenie úveru neplatné pre absenciu označenia konkrétnej splátky, nemá oporu v zákone ani v ustálenej judikatúre najvyššieho súdu. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa vo výzve pred zosplatením ani v samotnom úkone zosplatenia špecifikovať, pre ktorú splátku dochádza k predčasnej splatnosti. Podstatné je výlučne to, či boli splnené zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, čo bolo v tomto prípade nesporné splnené. Veriteľ nie je povinný ani schopný právne posudzovať, pre nesplatenie ktorej konkrétnej splátky právo uplatňuje - jeho úlohou je len sledovať splnenie zákonných podmienok. Právne posúdenie (určenie pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky došlo k uplatneniu práva) je výhradne vecou súdu. Podľa dovolateľa by povinnosť špecifikovať splátku neznamerala žiadnu informačnú hodnotu pre spotrebiteľa a mohla by paradoxne vytvárať informačnú asymetriu, keďže úhrada jednej splátky by nezabránila zosplateniu ostatných neuhradených splátok. Žalobca tiež zdôraznil, že ani novela zákona účinná od 01. novembra 2024 nemení tieto závery, teda povinnosť veriteľa zostáva obmedzená len na upozornenie spotrebiteľa na dôsledok zosplatenia a na uvedenie sumy dlžných splátok, pričom špecifikácia konkrétnej splátky ani po účinnosti novely nie je obligatórna.

3.3. Na podporu svojho tvrdenia poukázal aj na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (sp. zn. 1Cdo/154/2022, 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/202, 6Cdo/87/2023, 5Cdo/196/2009), z ktorých rozhodnutí podľa neho vyplýva, že právna kvalifikácia veci a určenie, pre

ktorú splátku došlo k zosplatneniu, je výlučne vecou súdu. Dovolateľ preto trvá na názore, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23. januára 2019 a výzva zo dňa 27. decembra 2018 boli platné, keďže veriteľ splnil všetky zákonné podmienky, a že požiadavka súdov, aby bol v notifikáciách uvedený konkrétny údaj o splátke, je právne neopodstatnená, nadbytočná a v priamom rozpore s judikatúrou a samotným znením zákona, pričom jej ukladanie veriteľovi by mohlo viesť k praktickej a informačnej dezinformácii spotrebiteľa.

3.4. Svoje dovolanie v tejto časti preventívne odôvodnil aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v prípade, ak by dovolací súd otázku ohľadom povinnosti špecifikácie splátky vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti a vo výzve pred zosplatnením a jeho právny názor, prezentovaný okrem iného najmä vo vyššie citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022, nepovažoval za ustálený. Zároveň uviedol, že sa nestotožnil s názorom, že by právne úkony veriteľa - výzva na možné zosplatnenie alebo samotný úkon zosplatnenia - boli neurčité. Prejav vôle je neurčitý iba vtedy, ak je neistý jeho obsah. Z obsahu uvedených úkonov je však jasný úmysel veriteľa: upozorniť dlžníka v súlade s § 53 ods. 9 OZ na omeškanie viac ako tri mesiace, uviesť celkovú výšku omeškania a informovať, že v prípade neuhradenia dlhu v dodatočnej lehote je oprávnený požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Z obsahu zosplatnenia je teda zrejmé vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia platobnej disciplíny dlžníka.

3.5. Ďalej žalobca dôvodil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ďalšej právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to konkrétne v otázke, či je súd viazaný svojím procesným rozhodnutím o zmene žalobcu - a teda či je súd oprávnený rozhodnúť o zmene žalobcu (kedy musí mať za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu) a následne za nezmeneného skutkového a právneho stavu v rozhodnutí vo veci samej zmeniť svoje pôvodné právne posúdenie a žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (ako nástupníckeho subjektu po pôvodnom žalobcovi), alebo je súd svojím právnym záverom o platnosti postúpenia pohľadávky (pretavenom do rozhodnutia o zmene žalobcu) viazaný.

3.6. V tomto smere namietal i s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/57/2020 zo dňa 29. septembra 2021, že konajúce súdy vo veci nesprávne posúdili zmenu na strane žalobcu a jeho aktívnu vecnú legitímáciu. Dovolateľ tvrdil, že podmienkou vyhovieť návrhu na zmenu strany sporu podľa § 80 CSP je preukázanie skutočného prevodu alebo prechodu práva či povinnosti, ktoré tvoria predmet sporu, pričom súd sa až po tomto posúdení môže vyjadriť k žalobe vo veci samej. Nižšie súdy najprv pripustili zmenu žalobcu, čím uznali platnosť postúpenia pohľadávky, avšak následne žalobu zamietli pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, čím ignorovali vlastné predchádzajúce rozhodnutie a právne závery najvyššieho súdu. Takýto postup vytvoril vnútornú nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia.

3.7. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ videl v tom, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, ktorý vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch so spotrebiteľom, posúdenia aktívnej vecnej legitímácie a platnosti postúpenia pohľadávky právnou neistotu a nepredvídateľnosť. Rozhodnutie súdu je podľa dovolateľa nekonzistentné, jednostranné a tendenčné, keď uprednostňuje ochranu spotrebiteľa pred spravodlivým posúdením práv veriteľa. Odvolací súd rozšíril zákonné požiadavky na obsah výzvy a úkonu zosplatnenia nad rámec zákona, čím vytvoril podmienky neznáme právnemu poriadku, a tým porušil princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty, čo je v rozpore s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, najmä uznesením sp. zn. 5Cdo/224/2021.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu v podstatnom uviedla, že veriteľ je povinný vo výzve predchádzajúcej mimoriadnemu zosplatneniu úveru aj v samotnom úkone vyhlásenia mimoriadnej splatnosti presne uviesť konkrétnu splátku, ktorej omeškanie zakladá toto právo. Neuvedenie konkrétnej splátky umožňuje veriteľovi jej dodatočné špecifikovanie, čo vedie k právnej neistote a ohrozeniu platnosti úkonu, pričom judikatúra najvyššieho súdu (sp. zn. 5Cdo/197/2022, 5Cdo/2/2023, 6Cdo/15/2023 a ďalšie) jasne stanovuje, že platnosť mimoriadnej splatnosti úveru je podmienená

presným vymedzením splátky, pre ktorú je úkon vykonaný; inak je úkon neplatný a môže mať pre spotrebiteľa závažné právne a ekonomické dôsledky. Navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol ako nedôvodné, pričom si uplatnila aj trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Dovolaateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP:

8. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolaateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolaateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade namietanej dovolaateľom.

12. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces, ktorým mu malo byť znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, oprel o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a arbitrárne (viď bod 3.7. tohto rozhodnutia).

12.1. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12.2. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12.3. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priesťahujú sa pravidlám logického uvažovania.

12.4. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie, spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

12.5. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov, na ktoré aj

odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil, v porovnaní so súdom prvej inštancie, na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch.

12.6. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

12.7. V dôvodoch rozsudku odvolací súd vysvetlil, prečo potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá a stručne sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa (žalobcu) uplatnenej v odvolaní (body 8. až 20. napadnutého rozsudku). Odvolací súd uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, pretože vo výzve pred zosplatením úveru jeho právny predchodca (veriteľ, aj pôvodný žalobca) neuviedol, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, výzva tak nemohla vyvolať právne účinky predpokladané § 53 ods. 9 OZ, zosplatenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonom, a tak neplatné. Pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevyplýva nedostatočnosť, či nepresvedčivosť, ani absencia o podstatných skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad ani pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

12.8. K arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľ namietal, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

12.9. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní nemožno považovať ani za svojvoľný (arbitráry). Len subjektívny názor dovolateľa o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa neho vnieslo do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť, ktorý názor nemá objektívny podklad, pretože odvolací súd svoje závery dostatočne, racionálne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, nemôže svedčiť o arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s jeho dôvodmi vrátane správnych skutkových a právnych záverov (§ 387 ods. 2 CSP). V tomto zmysle odvolací súd nevydal také rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, ani nezaložil svoje rozhodnutie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch, ku ktorým by nebolo umožnené strane sporu (žalobcovi) právne a skutkovo argumentovať, preto dovolací súd môže len konštatovať, že nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle dovolateľom uvádzanej námietky vo väzbe na porušenie jeho práva na riadne a dostatočné odôvodnenie v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil.

12.10. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia prax ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

12.11. Pokiaľ dovolateľ v ďalšom spájal porušenie jeho práva na spravodlivý proces so záverom súdov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý odporoval ich predošlému procesnému rozhodnutiu, rovnakú námietku (po obsahovej stránke) uplatnil aj prostredníctvom dovolacieho dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 CSP). Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nemožno pripustiť, aby pojem porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP bol interpretovaný a uplatňovaný tak extenzívne, že zahŕňa aj vecnú legitímáciu, pretože by sa dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP zamerané na odstraňovanie väd zmätočnosti bez náležitého zákonného základu stalo dovolaním podľa § 421 CSP, ktorého cieľom je náprava nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, a aj to výlučne v druhovo definovanej otázke vecnej legitímácie. Popísaný koncept nezodpovedá vôli zákonodarcu vyjadrenej v systematike právnej úpravy dovolania, ako aj v podstate taxatívne vymenovaných dôvodov prípustnosti dovolania a dovolacích dôvodov. Okrem toho najvyšší súd stabilne judikuje, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014).

12.12. Vo vzťahu k dovolaniu žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd tak uzatvára, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by v konaní nižších súdov došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, alebo že by odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti spočívajúcu v nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, extrémnom nesúlade skutkových záverov s vykonaným dokazovaním v zmysle § 420 písm. f) CSP.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP:

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie

napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

16. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, a to najmä z hľadiska, či žalobca v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

17. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018), c) uviesť rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

18. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), je jeho povinnosťou a) konkretizovať právnu otázku, b) uviesť, ako ju odvolací súd riešil a c) uviesť, ako mala byť otázka správne právne riešená.

19. Obdobne, pokiaľ má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená a c) uviesť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré posudzovanú právu otázku riešili rozdielne.

19.1. Žalobca v súvislosti s uvádzaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP ako prvú nastolil právnu otázku „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitosťou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ.“ Žalobca namietal rozdielne riešenie tejto otázky najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. januára 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024.

19.2. Žalobca k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že podanie dovolania odôvodňuje preventívne aj na základe tohto ustanovenia v prípade, ak by dovolací súd otázku ohľadom povinnosti špecifikácie splátky vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti a vo výzve pred zosplatením a jeho právny názor prezentovaný v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 nepovažoval za ustálený.

19.3. Dovolací súd najskôr poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého je zjavné, prečo ako vecne správne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu o zaplatenie peňažnej sumy titulom postúpenej pohľadávky (vzniknutej na základe poskytnutého a nesplateného spotrebiteľského úveru) zamietol, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, pretože nebola splnená podmienka zosplatenia pohľadávky v spotrebiteľskom vzťahu vyplývajúca z ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 OZ, nakoľko výzva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ neobsahovala zrejme označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, pričom dôsledkom takejto neurčitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ je neplatnosť zosplatenia úveru.

19.4. Vo väzbe na vyššie uvedené, aj keď dovolateľ výslovne formuloval právnu otázku len vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, avšak z argumentácie dovolateľa vyplýva, že táto otázka sa týka aj ním uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP (aj keď k nim výslovne právnu otázku dovolateľ neformuloval), možno ako dovolateľom formulovanú otázku z hľadiska jej relevancie k § 421 ods. 1 CSP (t. j. právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) abstrahovať nasledovnú právnu otázku: či neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k predčasnému zosplatneniu celého dlhu v právnych úkonoch veriteľa smerujúcich k zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, spôsobuje neplatnosť takýchto právnych úkonov pre ich neurčitosť.

20. Dovolateľ primárne uplatňoval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu opieral o jeho rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024.

20.1. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 uvádzanému dovolateľom na podporu svojho právneho názoru, dovolací súd poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 157/2025 z 13. marca 2025, v ktorom ústavný súd k tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu uviedol, že „Nemožno dospieť k záveru, že by v tomto rozhodnutí najvyšší súd popri riešení nosnej otázky, ktorou bol začiatok plynutia premlčacej lehoty predčasne zosplatneného spotrebiteľského úveru, záväzne vyriešil aj otázku, či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatnení konkretizovaná omeškaná splátka. Najvyšší súd právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve, či oznámení o zosplatnení, aplikácie ktorého sa sťažovateľka dožaduje, vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Tieto len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“

20.2. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024 (ktoré dovolateľ uviedol ako protichodné rozhodnutie k nim preferovanému právnomu posúdeniu) dovolací súd poukazuje na jeho závery v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok primárne pri riešení premlčania úveru v spotrebiteľskom právnom vzťahu, s tým, že účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je s poukazom na § 53 ods. 9 OZ podmienená tým, že veriteľ pred uplatnením práva požadovať splnenie celého dlhu upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na to, že toto právo využije; bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie uvedeného práva neúčinné. Z druhej vety ustanovenia § 565 OZ vyplýva, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, a to až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

20.3. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zastáva názor, že v súvislosti s posudzovanou právnou otázkou v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024, tieto rozhodnutia nepredstavujú rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pretože sudy nižšej inštancie a dovolací súd riešili v uvedených rozhodnutiach primárne otázku premlčania, ktorá bola tou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ aj senáty najvyššieho súdu naznačili, či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatnení konkretizovaná omeškaná splátka, išlo o vyjadrenie názoru ohľadom právnej otázky, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, preto nemôže byť významná z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Napokon aj

ústavný súd k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 podporujúceho právny názor dovolateľa v svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 157/2025 medziiným uviedol, že len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, (...) nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.

21. Dovolací súd pri posúdení prípustnosti dovolania poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť v súlade s princípom súd pozná právo (*iura novit curia*) môže zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

22. Riešenie vyššie uvádzanej právnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 (bod 19.4. tohto rozhodnutia) v čase rozhodnutia odvolacieho súdu (18. decembra 2024) nebolo ešte ustálené, avšak medzičasom už bola dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. septembra 2024 a neskôr v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025, ktoré bolo ako judikát R 34/2025 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Odpadol tak dôvod jej riešenia v zmysle prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd potom vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) konštatoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a zisťoval, či sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22.1. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. septembra 2024 dovolací súd v spore o zaplatenie 74.002,54 eura s prísl. odmietol dovolanie žalobcu (veriteľa), keď konštatoval, že „(...) napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení (ne)platnosti úkonov veriteľa realizovaných v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto namietané nesprávne právne posúdenie nebolo dôvodné. Neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.“ Pričom uvedené rozhodnutie bolo podrobené testu ústavnosti v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 124/2025 z 27. februára 2025, keď ústavná sťažnosť (veriteľ) bola odmietnutá.

22.2. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/152/2022 vyplýva, že „... ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“ Uvedené rozhodnutie bolo následne odsúhlasené a prijaté na zasadnutí občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu na publikáciu v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR, publikované ako R 34/2025 (ďalej aj „R 34/2025“) s právnou vetou v nasledovnom znení: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny

úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

22.3. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že nastolená právna otázka v zmysle bodu 19.4. tohto rozhodnutia už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/15/2023 a 6Cdo/152/2022 (R 34/2025), a preto v súlade s nimi je potrebné na ňu odpovedať tak, že neuvedenie konkrétnej splátky, či nekonkretizácia splátky, pre ktorú má dôjsť k predčasnému zosplatneniu celého dlhu v právnych úkonoch veriteľa smerujúcich k zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, spôsobuje neplatnosť takýchto právnych úkonov pre ich neurčitosť.

22.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu senátu rozhodujúceho v prejednávacom spore uvedený právny záver, ako aj vyššie citované úvahy smerujúce k tomuto právnomu záveru, vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/15/2023, na ktoré nadviazalo ďalšie rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/152/2022, neskôr prijaté občianskoprávnym kolegiom najvyššieho súdu ako R 34/2025, predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Od takto vyjadreného právneho názoru vo vyššie citovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu reprezentujúcich ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu senát dovolacieho súdu rozhodujúci v prejednávacom spore nepovažuje za potrebné sa odkloniť, a na ktorý v celom rozsahu odkazuje, nakoľko je plne aplikovateľný aj na posudzovaný spor.

22.5. Na základe uvedeného dovolací súd aplikujúc uvedené na posudzovaný spor, keď odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Z uvedeného tiež vyplýva, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka expressis verbis, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Odvolací súd zastáva právny názor, že požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenia práva na predčasne zosplatniť úver/dlh“ (bod 10. napadnutého rozsudku), môže len konštatovať, že tento záver nie je nesprávny a je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolateľ tak neopodstatnene namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu a ním zvolené riešenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP), pretože odvolací súd sa svojím právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neodklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/98/2023).

23. Dovolateľ ďalej argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ďalšej právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) - a to konkrétne otázky, či je súd viazaný svojím procesným rozhodnutím o zmene žalobcu - a teda či je súd oprávnený rozhodnúť o zmene žalobcu (kedy musí mať za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu) a následne za nezmeneného skutkového a právneho stavu v rozhodnutí vo veci samej zmeniť svoje pôvodné právne posúdenie a žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (ako nástupníckeho subjektu po pôvodnom žalobcovi), alebo je súd svojím právnym záverom o platnosti postúpenia pohľadávky (pretavenom do rozhodnutia o zmene žalobcu) viazaný. V tomto smere poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 57/2020 zo dňa 29. septembra 2021.

23.1. Dovolací súd k uvedenému uvádza, že dovolateľom označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/57/2020 zo dňa 29. septembra 2020 netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Tú totiž netvorí jediné relevantné rozhodnutie dovolacieho súdu o spornej právnej otázke (nepublikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), ktoré z povahy veci nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda takú otázku, o ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, pretože sa nejedná o tzv. judikát publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky, ani o prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 459/2022). Citovaným uznesením najvyššieho súdu bolo navyiac zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) v spojení s § 449 ods. 1, § 450 CSP s odôvodnením: „, ak odvolací súd pripustil zmenu v osobe žalovanej bez toho, aby účinky takéhoto svojho rozhodnutia obmedzil výlučne na bankou iniciované konanie o vzájomnej žalobe, a to bez toho, aby ešte pred vydaním uznesenia z 30. septembra 2019 poskytol žalobcovi možnosť vyjadriť sa k návrhu sledujúcemu tiež takú zmenu v okruhu strán sporu, ktorú bol oprávnený navrhnúť len žalobca (ten pôvodný, čiže dovolateľ), zasiahol tým do procesných práv neskoršieho dovolateľa v takej miere, ktorú už na základe vyššie priblížených kritérií bolo nutné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Tento záver bol namieste tým skôr, ak odvolací súd sa v rámci uznesenia o zmene a ani neskôr v rozsudku nevysporiadal s posunom v procesnej úprave ani s otázkou možnosti platného postúpenia pohľadávky bankou inému subjektu (v tejto súvislosti porovnaj rozsudky najvyššieho súdu z 28. marca 2018 sp. zn. 7 Cdo 26/2017 a z 24. apríla 2018 sp. zn. 1 Cdo 147/2017, druhý uverejnený aj ako R 60/2018) a pri potvrdzovaní rozsudku súdu prvej inštancie opomenul, že takéto jeho rozhodnutie v spojitosti s urobením súčasťou výroku potvrdzovaného rozsudku aj presnej identifikácie sporových strán (vrátane banky s nesprávnym sídlom, majúcej už pred konečným rozhodnutím status strany sporu stratiť) vytvorilo aj právne neakceptovateľný stav, pri ktorom postupcovi pohľadávky napriek zbaveniu sa ním pohľadávky ostane exekučný titul túto prisudzujúci a naopak postupník napriek skončeniu konania za jeho účasti nebude mať v rukách nič.“

23.2. Dovolací súd taktiež zistil, že vyššie uvádzaná právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP (bod 23. tohto rozhodnutia) medzičasom už bola dovolacím súdom ustálená v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/4/2024 z 05. augusta 2025, pričom právny názor vyjadrený veľkým senátom je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP). Dovolací súd potom vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) konštatoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a zisťoval, či sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23.3. Najvyšší súd v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/4/2024 z 05. augusta 2025 uzavrel: „, Summa summarum vyššie uvedené oprávňuje dovolací súd vysloviť názor, že pri rozhodovaní o zmene subjektu podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP súd skúma, či v danom prípade ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (teda napr. že zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd nezaobera, lebo sa týka už posúdenia veci samej, ku ktorému sa vyjadruje len v rozhodnutí o veci samej. Inými slovami, otázku vecnej legitímácie posudzuje súd až v rozhodnutí o veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci.“

23.4. Pokiaľ teda odvolací súd v rozhodovanej veci (bod 19. napadnutého rozsudku) uviedol: „Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej konštatuje, že otázka, či tvrdené právo žalobcu spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., ktoré malo byť naňho prevedené z pôvodného žalobcu 365. bank, a. s., skutočne prešlo na tohto žalobcu a či na žalobcu prešli všetky hmotnoprávne nároky, je predmetom skúmania súdu vo veci samej, nie predmetom skúmania pri procesnom nástupníctve. Preto aj postup okresného súdu, ktorým o pripustení žalobcu do konania rozhodol, nevyklučuje ešte skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Aktívna vecná legitímácia žalobcu je totiž také hmotnoprávne postavenie, ktoré svedčí o tom, že žalobcovi právo, ktoré si uplatňuje namiesto pôvodného žalobcu patrí a že mu svedčí stav z hmotného práva. S poukazom na uvedené odvolací súd aj predmetnú námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalobca argumentoval uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/57/2020 zo dňa 29.09.2021, s uvedeným právnym záverom sa krajský súd nestotožňuje a ďalej odkazuje na závery rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/5/2024 zo dňa 28.11.2024, kde sa v bodoch 22. až 32. uvedený súd podrobne vypořiadala s

dôvodnosťou odklonu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/57/2020 zo dňa 29.09.2021) a na ktoré závery odvolací súd zároveň odkazuje. “ , tento záver nie je nesprávny a je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, prezentovanou vyššie uvedeným rozhodnutím veľkého senátu najvyššieho súdu. Dovolateľ tak neopodstatnene namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu a ním zvolené riešenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP), pretože odvolací súd sa svojím právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neodklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto dovolací súd dovolanie žalobcu i v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Záverom je nutné uviesť, že k retrospektívnym účinkom judikatúry dovolací súd vyjadruje vo svojich rozhodnutiach (sp. zn. 8MCdo/4/2014, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/198/2017, 9Cdo/67/2020, 7Cdo/20/2021) priebežne stabilný názor, že účinky judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor je potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza.

43. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Ak dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, dovolanie nie je prípustné z dôvodu, že odklon od dovolateľom označených rozhodnutí v konaní nebol zistený, a tiež pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie i v tejto časti odmietol (§ 447 písm. f) CSP).

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.